

en forhenbærende Assistent i den kongelige Landsbover- samt Hof- og Stadsret. Han blev ansat i 1874 altsaa 9 Aar senere end den forrige, men døde ogsaa i 1895. Sønnen var noget nær den samme, dog knapt saa stor, nemlig 1,513 Kr., og Enkens Understøttelse foreslaas til 120 Kr. Men der er den Omstændighed herved, at Enken angives at have en aarlig Indtægt af 903 Kr., hvoraf ganske vist 30 Kr. en Gang gaa fra, idet de nydes indtil et Barns 18de Aar. Hun har altsaa mindst 873 Kr. og faar saa yderligere 120 Kr. Det var den Slags Forhold, jeg tænkte paa, og dem er der ikke saa af, naar man gennemlæser Finansloven. Det er dem, der have givet mig Grund til mine første Udtalelser. Jeg skal for øvrigt ikke dvæle nærmere derved, da jeg opfattede Ministerens Udtalelser, saaledes, at han, naar alt kom til alt, i Virkeligheden var ret velvillig stemt over for den paagældende Enke. Jeg havde heller ikke ventet, at mit Forslag skulde blive vedtaget imod Udvalgets Indstilling, og navnlig maatte, som jeg ogsaa bemærkede i min første Udtalelse, Spørgsmaalet om, hvor meget eller hvor lidt man burde gaa op til, selvfølgelig overlades til de vedkommende, som havde alle de herhenhørende Spørgsmaal under Overvejelse. Det kunde selvfølgelig ikke fastsættes af mig. Da jeg nu altsaa har opfattet Ministerens Udtalelser saaledes, og da jeg tillige har set, at Spørgsmaalet har været til Behandling, og at der har været velvillig Stemning for det, og da jeg endelig ved Samtale med adskillige af Finansudvalgets Medlemmer og med den ærede Ordfører har forviiset mig om, at de staa ret velvillige over for denne Sag, tror jeg, at haade Sagen bedst ved at henstille den til de vedkommendes Opmærksomhed i den Tro, at denne Enke i alt Fald vil faa nogen Forhøjelse i sin Understøttelse ud over det alt foreslaaede. Jeg skal da med denne Begrundelse og i dette Haab tage mit Vædringsforslag tilbage.

Formanden (Sofus Høgshro): Vædringsforslag uden for Udvalgets Liste under Nr. 3 til § 19 er taget tilbage. Er der nogen, som optager det? (Ophold). Det er altsaa bortfaldet.

H. Nielsen: Dernæst vil jeg gerne udtale mig lidt om den anden Sag, som jeg ogsaa dvælede ved, da jeg sidst havde Ordet, nemlig Spørgsmaalet om Hedeodder. I den Henseende er jeg saaledes stillet, at jeg efter min Opfattelse har Grund til at taffe, maasse først det ærede Medlem for Ring-

løbing Amts 2den Valgtreds (Naberg), der, efter hvad der foreligger, er den, der nærmest har rejst Spørgsmaalet, dernæst det samlede Finansudvalg, der har sluttet sig dertil, og sidst, men maasse ikke mindst, den højtærede Minister, der ogsaa fuldt ud sluttede sig til den Opfattelse af Bevillingen, som jeg gjorde gældende. Sagen er den, at denne Bevilling nu i Virkeligheden faar en noget forandret Karakter. Det vil man kunne se, naar man gennemgaar de Tal, som det ærede Medlem fra Give (N. Chr. Jensen), i Gaar nævnte, og som sluttede sig til den gamle Bevilling, der nu faar en forandret Affattelse. I de første Aaringer stod Laanene oppe paa Højdepunktet, og de 20,000 Kr. bleve brugte. Det vil altsaa sige, at de ikke sloge til. Der har været en større Trang til at modtage Pengene, men Bevillingen har ikke kunnet strække til at afhjælpe Trangen. Men saa ser man, at da Loven af 28de Maj 1880 om Husmandskreditforeningerne kom, saa synker Beløbet ned til 10,500 Kr. Det kan ikke forstås anderledes end som et Vidnesbyrd om, at disse Laan den Gang ere blevne brugte som 1ste Prioritetslaan, og det er i Grunden ogsaa ret naturligt, thi paa det Tidspunkt kunde de Folk, her er Tale om, i alt Fald meget vanskeligt faa Kreditforeningslaan. Derefter fulgte igen en Opgang i Brugen af denne Konto, som ses at referere sig til Kredsvingningerne paa Pengemarkedet. Senere følge andre Svingninger, med Hensyn til hvilke det efter det Kendskab, jeg har til disse Forhold, ikke er let at sige, hvilke Grunde de have. Men medens altsaa disse Laan tidligere virkelig have været Prioritetslaan og ere blevne opfattede og brugte saaledes, ser jeg ikke rettere — og det er det, jeg er glad ved og taknemmelig for — end at nu ville de delvis antage en anden Karakter, nemlig af billige Drifts-laan. Det bliver Laan, som Hede- og Moseghyrteren kan faa, saalænge han ikke kan faa Laan i Kreditforeninger, fordi Kommunalraadene, der kende hans hele Virksomhed og Forhold, ikke tvivle om, at han vil kunne gaa frem ad den Vej og skabe sig en Stilling ved at hjælpes ud over de første Vanskeligheder. Disse Laan ville saa blive givne afdragsfrit i 5 Aar. Men jeg skulde tage meget fejl, om det ikke i mange Tilfælde vilde føre til, at naar en Mand har faaet et saadant Laan, vil han, naar de 5 Aar ere gaaede eller maasse i Tiden mellem de 5 og 10 Aar have sin Bedrift udviklet saaledes, at han vil være i Stand til at afløse dem med Kreditforeningslaan, saa at Pengene i Reglen